

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ioulia and Irene Tseti Pharmaceutial Laboratories SA (Ateny, Grecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „HYAL” – unijny znak towarowy nr 2 430 221

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie R 613/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz, w wypadku ewentualnego wstąpienia drugiej strony przed izbą odwoławczą do postępowania, interwenienta kosztami postępowania solidarnie.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 165 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 32 lit. f) i art. 39 ust. 5 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2020 r. Alkattan / Rada

(Sprawa T-218/20)

(2020/C 201/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Waseem Alkattan (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat G. Karouni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego:
 - decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/212 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/211 z dnia 17 lutego 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego kwoty 500 000 (pięciuset tysięcy) EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za wszystkie poniesione szkody i doznane krzywdy łącznie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw do obrony i do rzetelnego procesu, opartych na art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz na art. 6 i 13 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, jak również na orzecznictwie Trybunału. Skarżący uważa, że należało go wysłuchać, zanim Rada przyjęła wobec niego środki ograniczające, i że w konsekwencji nie było przestrzegane jego prawo do obrony.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia (art. 296 akapit drugi TFUE). Skarżący zarzuca Radzie, że ograniczyła się do niejasnych i ogólnych rozważań, nie wskazując specyficznie i konkretnie powodów, dla których uważa – w ramach wykonywania swoich uprawnień dyskrecyjnych – że wobec skarżącego należy zastosować przedmiotowe środki ograniczające. Nie przywołano żadnej konkretnej i obiektywnej okoliczności, którą można by zarzucić skarżącemu i która mogłaby uzasadniać przedmiotowe środki; uzasadnienie przyjęte przez Radę nie dostarcza skarżącemu żadnej dostatecznej wskazówki i jest w istocie przynajmniej niejasne, ogólne i nieprecyzyjne.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżący zarzuca Radzie, że w uzasadnieniu, na poparcie środka ograniczającego, przyjęła elementy, które w sposób oczywisty cechują się brakiem podstawy faktycznej, ponieważ przytoczone fakty są jego zdaniem pozbawione jakiejkolwiek poważnej podstawy.
4. Zarzut czwarty, dotyczący żądania naprawienia doznanych krzywd i poniesionych szkód, wywodzony z zarzucenia skarżącemu pewnych poważnych czynów, co naraża jego osobiście, jak również jego rodzinę na niebezpieczeństwa i ilustruje wagę doznanej krzywdy, uzasadniającą żądanie zadośćuczynienia. Ponadto skarżący twierdzi, że jego działalność gospodarcza jest poważnie i trwale zagrożona.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – JL / Komisja

(Sprawa T-220/20)

(2020/C 201/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: JL (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska